

[NARAMIENNIK *sb m*

W pierwszym a wahania, drugie a oraz e jasne.

sg N naramiennik. ◇ G naramiennika. ◇ D naramiennikowi. ◇ A naramiennik.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w. (z Cn); poza tym XVI(XVIII) w. błędnie zam. naramnica.

Szata liturgiczna najwyższego kapłana żydowskiego spoczywająca na ramionach; superhumerales
Vulg, Cn: A łzaty ktoré poczynią té będą; Rátional y Narámiennik WujBib Ex 28/4; Ale Nárámiennik
vczynią ze złotá WujBib Ex 28/7; położyłz ná obu bokách narámienniká pámiątkę łynów Izráelowych.
WujBib Ex 28/12, Ex 28/25, 27, 35/9, 39/2, 7, 8, 18.

Synonimy cf NARAMNIK.

Cf [NARAMIONEK], NARAMNICA, NARAMNIK, PRZYRAMEK, [RAMIENNIK]

FP